

- 3 Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady równego traktowania w zakresie, w jakim zaskarżone decyzje są sprzeczne z decyzją Komisji skierowaną do agencji Unii Europejskiej przewidującą udział personelu tymczasowego w postępowaniach w sprawie zmiany zaszerogowania. Zatem członkowie personelu tymczasowego zatrudnieni na podstawie umów na czas nieokreślony we Wspólnym Centrum Badawczym („JRC”) Komisji korzystają z systemu corocznej zmiany zaszerogowania, co tworzy zdaniem strony skarżącej nieuzasadnioną różnicę w traktowaniu.
- 4 Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, zwłaszcza z uwagi na to, że ograniczenie do jednej w trakcie kariery zmiany zaszerogowania nie stanowi środka służącego celowi określonemu w decyzji z dnia 16 października 2016 r. polegającemu na zapewnieniu specjalistycznej wiedzy fachowej na potrzeby OLAF-u, lecz przeciwnie ma raczej charakter uniemożliwiający OLAF-owi zatrudnianie personelu tymczasowego na dłuższe okresy czasu.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2017 r. – Hautala i in./EFSA

(Sprawa T-329/17)

(2017/C 249/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Heidi Hautala (Helsinki, Finlandia), Benedek Jávor (Budapeszt, Węgry), Michèle Rivasi (Valence, Francja) i Bart Staes (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciel: adwokat B. Kloostera)

Strona pozwana: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji potwierdzającej EFS-y z dnia 14 marca 2017 r. o nr referencyjnym PAD 2017/005 CA, potwierdzającej jej decyzję z dnia 9 grudnia 2016 r. oraz z dnia 7 października 2016 r. o nr referencyjnym PAD 2016/034 o odmowie udzielenia dostępu do większości dokumentów wnioskowanych przez stronę skarżącą;
- obciążenie EFS-y kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi sześć zarzutów

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez EFS-ę art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006⁽¹⁾ poprzez niezastosowanie tego przepisu w odniesieniu do wnioskowanych informacji. EFSA nie powinna była stosować do wnioskowanych informacji przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 wyjątku od obowiązku ujawniania informacji ze względu ochronę „interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej” zgodnie z brzmieniem art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006.
2. Zarzut drugi, dotyczy naruszenia przez EFS-ę art. 2 ust. 4 i art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001⁽²⁾ oraz art. 41 rozporządzenia nr 178/2002⁽³⁾ poprzez odmowę ujawnienia wnioskowanych informacji ze względu na ochronę interesów handlowych właścicieli badań, nie wykazując przy tym istnienia konkretnej szkody, ani rzeczywistego ryzyka powstania konkretnej szkody, naruszając tym samym art. 4 ust. 4 lit. d) konwencji z Aarhus, zgodnie z którym wyjątek od obowiązku ujawniania informacji nie może zostać zastosowany w celu ochrony interesów „tajemnicy handlowej lub przemysłowej, jeżeli tajemnica taka jest chroniona przez prawo dla obrony uzasadnionych interesów gospodarczych”, jako że w zaskarżonej decyzji nie stwierdzono, ani nie wykazano istnienia żadnego uzasadnionego interesu gospodarczego.
3. Zarzut trzeci, dotyczy błędnego zastosowania przez EFS-ę art. 63 ust. 2 rozporządzenia nr 1107/2009⁽⁴⁾, ponieważ przepis ten nie znajduje zastosowania do wnioskowanych informacji lub ujawnienia tych informacji, służącego nadrzędnemu interesowi publicznemu w rozumieniu art. 63 ust. 2 lub art. 16 rozporządzenia nr 1107/2009.
4. Zarzut czwarty, dotyczy naruszenia przez EFS-ę art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ nie uznała ona istnienia nadrzędnego interesu publicznego przemawiającego za ujawnieniem wyników badań oraz zaprzeczyła temu, że strona skarżąca skutecznie wykazała jego istnienie.

5. Zarzut piąty, zgodnie z którym nie równoważąc interesu publicznego w uzyskaniu dostępu do informacji dotyczących środowiska zawartych w badaniach oraz prywatnego interesu przedsiębiorstw w ochronie ich interesów handlowych oraz dopuszczając do tego by przeważały interesy handlowe przedsiębiorstw, EFSA naruszyła art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym, ze względu na fakt, że dostępne dane nie pozwalały na przeprowadzenie niezależnej i kompletnej weryfikacji wzajemnej oceny naukowej glifosatu przeprowadzonej przez EFS-ę, strona skarżąca ma interes w ujawnieniu wyników badań. Zaprzeczając, by za ujawnieniem wnioskowanych informacji przemawiał interes ogólny oraz interes strony skarżącej, EFSA uchybiła obowiązkom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 i 4 rozporządzenia nr 1049/2001 a także art. 41 rozporządzenia nr 178/2002.

-
- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, 2006, s. 13)
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, 2001, s. 43)
- (³) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, 2002, s. 1)
- (⁴) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309, 2009, s.1)

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2017 r. – E-Control/ACER

(Sprawa T-332/17)

(2017/C 249/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Energie-Control Austria für die Regulierung der Elektrizitäts- und Erdgaswirtschaft (E-Control) (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat F. Schuhmacher)

Strona pozwana: Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji komisji odwoławczej Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (zwanej dalej ACER) z dnia 17 marca 2017 r., sprawa A-001–2017 (skonsolidowana);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że komisja odwoławcza naruszyła prawo, gdy stwierdziła, że ACER jest właściwy, by zmienić wniosek dotyczący systemu przesyłowego.
 - Skarżąca twierdzi, że komisja odwoławcza naruszyła prawo, gdy uznała, że ACER jest właściwy, by zmienić wniosek operatorów systemu przesyłowego, ponieważ rozporządzenie Komisji (UE) 2015/1222 (¹) nie przyznaje takiego uprawnienia.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że komisja odwoławcza naruszyła prawo, gdy uznała właściwość ACER, mimo iż agencja ta nie uwzględniła zgłoszonego przez skarżącą żądania wprowadzenia zmiany.
 - Skarżąca twierdzi, że ACER nie uwzględnił zgłoszonego przez nią w myśl art. 9 ust. 12 rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1222 żądania wprowadzenia zmiany. Zdaniem skarżącej komisja odwoławcza naruszyła prawo, gdy uznała właściwość ACER, mimo iż agencja ta nie uwzględniła zgłoszonego przez skarżącą żądania wprowadzenia zmiany.